

позывающе и съ нѣжно цѣлованіе испроваждане го
п тарчешкомъ излѣзе и трѣгна да отиде въ оте-
чество то си.

Обаче второй день премина, и третій осж-
на; и солвце то хвана да засѣда, и Пной отъ
нигдѣ не ся вижда да дойде. Дамонъ безъ въ се-
бе си да има сумнѣніе, думаше негли Пной отъ
голѣма та си жалость заради бѣдно то си домо-
родство, и любезны те си челяды, побѣгна за спа-
сеніе то си, бѣше полиъ отъ радость и увеселе-
ніе. Діонисій напротивъ му ся струваше, чи ся
измамилъ отъ тѣхъ, разсърдися премного, и отъ
лютина та си бѣше бѣсенъ, и така въ лютина та
горѣ заповѣда да извлекать Дамона той часъ въ
осужденно то мѣсто, кое то опредѣлилъ былъ за
Пнеія.

Това скорбно извѣстіе едвамъ разсѣяся по
градски те улицы, и абіе многолюдно собраніе до-
шло всрѣдъ града за да видять жалостно то по-
зорище. Други плачатъ предаемаго пріятеля. Дру-
ги мразять умразно то невѣрствіе своего преда-
теля, секой обдумува и хули мучителска та же-
стокость. Суцій Діонисій въ срѣдъ нечисленны
оруженъ тѣлоазителы, на высокъ столпъ седа-
цій, обраца на оболо страшны те си очи, и ся
видѣ чи е нестерпѣливъ за отмщеніе. А Дамонъ
желѣзосверзанъ огнвъ въ осужденно то мѣсто, и
има си на лѣво рятника. Секой ся отбива въ та-
ково жалостно зрѣніе. Трепетъ съ благоутробіе и
гренетаніе смѣсенъ уранява секое сердце. Сички